

ΝΟΕΜΒΡΗΣ

9

**COLLEEN
HOOVER**

Στον Λέβι.
Έχεις υπέροχο γούστο στη μουσική
και οι αγκαλιές σου είναι αμήχανες.
Μην αλλάξεις ποτέ.

Πρώτη
9_n
Νοεμβρίου

Είμαι σχεδόν διάφανος, υδάτινος.

Επιπλέω χωρίς σκοπό.

Εκείνη είναι άγκυρα, βυθίζεται στη θάλασσά μου.

ΜΠΕΝΤΟΝ ΤΖΕΪΜΣ ΚΕΣΛΕΡ

Φάλον

Αναρωτιέμαι τι είδους θόρυβο θα έκανε αυτό το ποτήρι αν το έσπαγα στο κεφάλι του.

Είναι φτιαγμένο από χοντρό γυαλί. Το κεφάλι του είναι σκληρό. Υπάρχουν όλες οι προϋποθέσεις για έναν ωραίο, μεγάλο ΓΔΟΥΠΙΟ.

Αναρωτιέμαι αν θα αιμορραγούσε. Πάνω στο τραπέζι υπάρχουν χαρτοπετσέτες, αλλά όχι από τις καλές, που θα απορροφούσαν πολύ αίμα.

«Ναι. Είμαι λίγο σοκαρισμένος, αλλά συμβαίνει», λέει.

Η φωνή του κάνει τα δάχτυλά μου να σφιχτούν γύρω από το ποτήρι με την ελπίδα ότι θα μείνει στο χέρι μου και δεν θα καταλήξει στο κρανίο του.

«Φάλον;» Καθαρίζει τον λαιμό του προσπαθώντας να κάνει τα λόγια του να ακουστούν πιο μαλακά, αλλά με κόβουν σαν μαχαίρια. «Θα πεις κάτι;»

Καρφώνω ένα παγάκι με το καλαμάκι μου και φαντάζομαι ότι είναι το κεφάλι του.

«Τι υποτίθεται ότι πρέπει να πω;» μουρμουρίζω μοιάζοντας με κακομαθημένο παιδί και όχι με τη δεκαοχτάχρονη ενήλικη γυναίκα που είμαι. «Μήπως θέλεις να σε *συγχαρώ*;»

Ακουμπάω την πλάτη μου στο κάθισμά μου και σταυρώνω τα χέρια στο στήθος. Τον κοιτάζω και αναρωτιέμαι αν η θλίψη που βλέπω είναι επειδή με απογοήτευσε ή αν υποκρίνεται πάλι. Έχουν περάσει μόνο πέντε λεπτά από τότε που κάθισα και έχει μετατρέψει ήδη το σεπαρέ σε σκηνή. Και για άλλη μια φορά αναγκάζομαι να γίνω το κοινό του.

Με παρακολουθεί για αρκετά δευτερόλεπτα χτυπώντας το φλιτζάνι του καφέ με τα δάχτυλά του.

Ταπταπταπ.

Ταπταπταπ.

Ταπταπταπ.

Νομίζει ότι τελικά θα ενδώσω και θα του πω αυτό που θέλει να ακούσει, αλλά τα τελευταία δύο χρόνια δεν έχει περάσει αρκετό χρόνο μαζί μου ώστε να γνωρίζει ότι δεν είμαι πια εκείνη η κοπέλα.

Όταν αρνούμαι να επικροτήσω την ερμηνεία του, αναστενάζει και ακουμπάει τους αγκώνες του στο τραπέζι. «Νόμιζα ότι θα χαιρόσουν για εμένα».

Αντιδρώ με ένα βεβιασμένο, γρήγορο τίναγμα του κεφαλιού. «Να χαρώ για εσένα;»

Δεν μπορεί να σοβαρολογεί.

Ανασηκώνει τους ώμους του και ένα αλαζονικό χαμόγελο διαδέχεται την εκνευρισμένη του έκφραση. «Δεν ήξερα ότι θα ήθελα να γίνω πατέρας ξανά».

Μου ξεφεύγει ένα δυνατό γέλιο γεμάτο δυσπιστία. «Το να αδειάσεις το σπέρμα σου στον κόλπο μιας εικοσιτετράχρονης δεν σε κάνει πατέρα», του λέω με πικρία.

Το αλαζονικό χαμόγελο σβήνει. Ακουμπάει πίσω και γέρνει το κεφάλι του στο πλάι. Καταφεύγει σε αυτή την κίνηση όταν δεν ξέρει πώς να αντιδράσει στην οθόνη. «Φρόντισε να

δείχνεις σαν να συλλογίζεσαι και θα εκφράσεις οποιοδήποτε συναίσθημα. Θλίψη, ενδοσκόπηση, μεταμέλεια, συμπόνια». Μάλλον δεν θυμάται ότι ήταν ο δάσκαλός μου στην υποκριτική για το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου και ότι αυτή η έκφραση ήταν από τις πρώτες που μου δίδαξε.

«Πιστεύεις ότι δεν έχω το δικαίωμα να αυτοαποκαλούμαι πατέρας;» Ακούγεται προσβεβλημένος από την απάντησή μου. «Τότε τι είμαι για εσένα;»

Αντιμετωπίζω την ερώτησή του ως ρητορική και καρφώνω άλλο ένα παγάκι. Το κάνω να γλιστρήσει στο καλαμάκι μου και το φέρνω στο στόμα μου. Το δαγκώνω αδιαφορώντας για τον δυνατό θόρυβο. Σίγουρα δεν περιμένει να απαντήσω σε αυτή την ερώτηση. Δεν είναι «πατέρας» μου από τη νύχτα που η υποκριτική μου σταδιοδρομία σταμάτησε απότομα όταν ήμουν δεκαέξι χρόνων. Και για να είμαι ειλικρινής με τον εαυτό μου, δεν είμαι σίγουρη αν ήταν σπουδαίος πατέρας και πριν από εκείνη τη νύχτα. Ήμαστε περισσότερο δάσκαλος υποκριτικής και μαθήτρια.

Το ένα του χέρι περνάει ανάμεσα στους ακριβούς μεταμοσχευμένους θύλακες τρίχας στο μπροστινό μέρος του κεφαλιού του. «Γιατί το κάνεις αυτό;» Κάθε δευτερόλεπτο που περνάει εκνευρίζεται όλο και περισσότερο με τη στάση μου. «Είσαι ακόμα θυμωμένη που δεν ήρθα στην αποφοίτησή σου; Σ' το εξήγησα, είχα μια ανειλημμένη υποχρέωση».

«Όχι», απαντάω ουδέτερα. «Δεν σε κάλεσα στην αποφοίτησή μου».

Γέρνει πίσω και με κοιτάζει δύσπιστα. «Γιατί όχι;»

«Είχα μόνο τέσσερις προσκλήσεις».

«Και;» λέει. «Είμαι ο πατέρας σου. Για ποιον λόγο δεν θα με καλούσες στην αποφοίτησή σου;»

«Επειδή δεν θα ερχόσουν».

«Δεν το ξέρεις αυτό», απαντάει.

«Δεν ήρθες».

Κάνει μια γκριμάτσα. «Και βέβαια δεν ήρθα, Φάλλον. Δεν με κάλεσες».

Αναστενάζω βαριά. «Είσαι αφόρητος. Τώρα καταλαβαίνω γιατί σε άφησε η μαμά».

Κουνάει ελαφρώς το κεφάλι του. «Η μητέρα σου με άφησε επειδή κοιμήθηκα με την καλύτερή της φίλη. Ο χαρακτήρας μου δεν είχε καμία σχέση».

Δεν ξέρω ούτε τι να πω. Αυτός ο άντρας είναι εντελώς αμετανόητος. Το απεχθάνομαι και το ζηλεύω αυτό. Κατά μία έννοια εύχομαι να έμοιαζα περισσότερο σε εκείνον και λιγότερο στη μητέρα μου. Αγνοεί τα πολλά του ελαττώματα, ενώ τα δικά μου είναι το επίκεντρο της ζωής μου. Τα ελαττώματά μου είναι αυτό που με ξυπνάει το πρωί και δεν με αφήνει να κοιμηθώ τη νύχτα.

«Για ποιον είναι ο σολομός;» ρωτάει ο σερβιτόρος. Τέλειος συγχρονισμός.

Σηκώνω το χέρι μου και τοποθετεί το πιάτο μπροστά μου. Δεν έχω πλέον όρεξη, έτσι απλώς ανακατεύω το ρύζι με το πιρούνι μου.

«Έι, για μια στιγμή». Σηκώνω το βλέμμα μου και κοιτάζω τον σερβιτόρο, αλλά δεν απευθύνεται σε εμένα. Το βλέμμα του είναι καρφωμένο στον πατέρα μου. «Είστε...»

Θεέ μου. Αρχίσαμε.

Ο σερβιτόρος χτυπάει την παλάμη του στο τραπέζι και τινάζομαι.

«Είστε όντως! Είστε ο Ντόνοβαν Ο' Νιλ! Παιξάτε τον Μαξ Έλκοτ!»

Ο πατέρας μου ανασηκώνει σεμνά τους ώμους, αλλά ξέρω ότι αυτός ο άνθρωπος δεν έχει ίχνος σεμνότητας μέσα του. Παρόλο που έχει να παίξει τον ρόλο του Μαξ Έλκοτ από τότε που σταμάτησε η σειρά δέκα χρόνια πριν, συμπεριφέρεται ακόμα σαν να είναι η πιο σημαντική προσωπικότητα της τηλεόρασης. Και οι άνθρωποι που τον αναγνωρίζουν είναι ο λόγος που αντιδρά έτσι. Κάνουν λες και δεν έχουν ξαναδεί ηθοποιό στην πραγματική ζωή. Για όνομα του Θεού, είμαστε στο Λος Άντζελες! Όλοι είναι ηθοποιοί εδώ!

Η διάθεση να καρφώσω κάτι δεν μου έχει φύγει, έτσι καρφώνω τον σολομό με το πιρούνι μου, αλλά με διακόπτει ο σερβιτόρος για να μου ζητήσει να τους βγάλω φωτογραφία.

Αναστενάζω.

Βγαίνω απρόθυμα από το σεπαρέ. Προσπαθεί να μου δώσει το κινητό του, αλλά τον σταματάω σηκώνοντας το χέρι μου και περνάω από δίπλα του.

«Πρέπει να πάω στην τουαλέτα», μουρμουρίζω καθώς απομακρύνομαι. «Βγάλτε μια σέλφι. Τις λατρεύει».

Πηγαίνω βιαστικά στην τουαλέτα για να γλιτώσω για λίγο από τον πατέρα μου. Δεν ξέρω γιατί του ζήτησα να βρεθούμε σήμερα. Ίσως επειδή μετακομίζω και δεν ξέρω πότε θα τον ξαναδώ, αλλά αυτός δεν είναι αρκετά καλός λόγος για να υποβάλω τον εαυτό μου σε αυτή την ταλαιπωρία.

Ανοίγω την πόρτα στο πρώτο κουβούκλιο. Την κλειδώνω πίσω μου, παίρνω ένα προστατευτικό κάλυμμα από το αυτόματο μηχανήμα και το τοποθετώ στη λεκάνη.

Κάποτε διάβασα μια μελέτη για τα μικρόβια στις δημόσιες τουαλέτες. Σύμφωνα με τις έρευνες, το πρώτο κουβούκλιο έχει πάντα τα λιγότερα μικρόβια. Οι περισσότεροι υποθέτουν ότι είναι αυτό που χρησιμοποιείται περισσότερο και το

αποφεύγουν. Όχι εγώ. Είναι το μόνο που χρησιμοποιώ. Δεν φοβόμουν πάντα τα μικρόβια, αλλά μετά από δυο μήνες παραμονής στο νοσοκομείο όταν ήμουν δεκαέξι ετών, απέκτησα έναν ψυχαναγκασμό με την υγιεινή.

Μόλις τελειώνω πλένω τα χέρια μου για ένα ολόκληρο λεπτό. Έχω καρφώσει το βλέμμα μου πάνω τους και αποφεύγω να κοιτάξω στον καθρέφτη. Κάθε μέρα που περνάει γίνεται πιο εύκολο να αποφεύγω το είδωλό μου, αλλά το βλέπω φευγαλέα καθώς πιάνω το χαρτί για να σκουπιστώ. Όσες φορές κι αν κοιτάξα τον εαυτό μου στον καθρέφτη, δεν κατάφερα να συνηθίσω αυτό που βλέπω.

Σηκώνω το αριστερό μου χέρι και αγγίζω τις ουλές που διατρέχουν την αριστερή πλευρά του προσώπου μου, από το πιγούνι μέχρι τον λαιμό μου. Εξαφανίζονται κάτω από τον γιακά του πουκαμίσου μου, αλλά κάτω από τα ρούχα μου συνεχίζουν να καλύπτουν την αριστερή πλευρά του κορμού μου και σταματούν λίγο κάτω από τη μέση μου. Περνάω τα δάχτυλά μου πάνω από τα σημεία που πλέον μοιάζουν με ζαρωμένο δέρμα. Οι ουλές μου θυμίζουν αδιάκοπα ότι η φωτιά ήταν πραγματικότητα και όχι ένας εφιάλτης από τον οποίο μπορώ να ξυπνήσω αν τσιμπήσω το μπράτσο μου.

Μετά τη φωτιά ήμουν για μήνες τυλιγμένη με επιδέσμους, ανήμπορη να αγγίξω τα περισσότερα σημεία του σώματός μου. Τώρα που τα εγκαύματα επούλωθηκαν και έμειναν οι ουλές, πιάνω τον εαυτό μου να τις αγγίζει εμμονικά. Στην αφή είναι σαν τεντωμένο βελούδο και κανονικά το άγγιγμα θα έπρεπε να με απωθεί όσο και η όψη τους, αλλά, αντιθέτως, μου αρέσει αυτή η αίσθηση. Τα δάχτυλά μου αγγίζουν αφηρημένα τις ουλές στο μπράτσο ή στον λαιμό μου, σαν να

διαβάζω μπράιγ πάνω στο δέρμα μου, μέχρι που συνειδητοποιώ τι κάνω και σταματάω. Δεν θα έπρεπε να μου αρέσει τίποτα στο ένα πράγμα που μου διέλυσε τη ζωή, ακόμα και αν είναι μόνο η αίσθηση κάτω από τα δάχτυλά μου.

Η όψη ωστόσο είναι εντελώς διαφορετική υπόθεση. Είναι λες και κάθε μου ελάττωμα έχει τονιστεί με ροζ μαρκαδόρο ώστε να το βλέπει όλος ο κόσμος. Όσο κι αν προσπαθώ να τις κρύψω με τα μαλλιά ή τα ρούχα μου, είναι πάντα εκεί. Και θα είναι για πάντα εκεί. Μια μόνιμη υπενθύμιση της νύχτας που κατέστρεψε τα καλύτερα κομμάτια μου.

Δεν είμαι από τους ανθρώπους που δίνουν ιδιαίτερη σημασία σε ημερομηνίες και επετείους, αλλά όταν ξύπνησα το πρωί, η σημερινή ημερομηνία ήταν το πρώτο πράγμα που μου ήρθε στον νου. Ίσως επειδή ήταν η τελευταία μου σκέψη πριν αποκοιμηθώ χτες βράδυ. Έχουν περάσει ακριβώς δύο χρόνια από τότε που η φωτιά κατέπιε το σπίτι του πατέρα μου και παραλίγο να μου στοιχίσει τη ζωή μου. Ίσως γι' αυτό ήθελα να δω τον πατέρα μου σήμερα. Ίσως έλπιζα ότι θα το θυμόταν – ότι θα έλεγε κάτι παρηγορητικό. Έχει ζητήσει πολλές φορές συγγνώμη, αλλά πώς να τον συγχωρήσω που με ξέχασε;

Έμενα στο σπίτι του μια φορά την εβδομάδα κατά μέσο όρο. Αλλά εκείνο το πρωί τον είχα ενημερώσει με μήνυμα ότι θα έμενα εκεί το βράδυ. Έτσι θα περίμενε κάποιος ότι αφού έβαλε κατά λάθος φωτιά στο σπίτι του, θα ερχόταν να με ξυπνήσει για να με σώσει.

Αλλά όχι μόνο δεν το έκανε, ξέχασε εντελώς ότι ήμουν εκεί. Κανείς δεν ήξερε ότι βρισκόταν κάποιος μέσα στο σπίτι, μέχρι που με άκουσαν να ουρλιάζω από τον δεύτερο όροφο. Ξέρω ότι έχει πολλές τύψεις γι' αυτό. Για εβδομάδες μου

ζητούσε συγγνώμη κάθε φορά που με έβλεπε, αλλά μετά οι συγγνώμες του έγιναν το ίδιο σπάνιες με τις επισκέψεις και τα τηλεφωνήματά του. Νιώθω ακόμα πικρία παρόλο που δεν το θέλω. Η φωτιά ήταν ατύχημα. Επιβίωσα. Προσπαθώ να επικεντρωθώ σε αυτά τα δύο, αλλά είναι δύσκολο όταν το θυμάμαι κάθε φορά που κοιτάζω τον εαυτό μου.

Και όταν το σκέφτομαι κάθε φορά που με κοιτάζει κάποιος άλλος.

Η πόρτα της τουαλέτας ανοίγει και μπαίνει μια γυναίκα. Μου ρίχνει μια ματιά και μετά αποστρέφει γρήγορα το βλέμμα της και πηγαίνει στο τελευταίο κουβούκλιο.

Θα έπρεπε να διαλέξεις το πρώτο, κυρία μου.

Κοιτάζω άλλη μια φορά τον εαυτό μου στον καθρέφτη. Παλιότερα τα μαλλιά μου ήταν πάνω από τους ώμους και είχα αφέλειες, αλλά τα τελευταία δύο χρόνια μάκρυναν πολύ. Και όχι χωρίς λόγο. Περνάω τα δάχτυλά μου μέσα από τις μακριές σκούρες τούφες που εκπαίδευσα ώστε να καλύπτουν το μεγαλύτερο μέρος της αριστερής πλευράς του προσώπου μου. Τραβάω το αριστερό μου μανίκι μέχρι τον καρπό μου και ανεβάζω τον γιακά μου ώστε να καλύψει το μεγαλύτερο μέρος του λαιμού μου. Έτσι οι ουλές φαίνονται ελάχιστα και αντέχω να με κοιτάζω στον καθρέφτη.

Νόμιζα ότι ήμουν όμορφη. Αλλά πλέον τα μαλλιά και τα ρούχα δεν μπορούν να τα καλύψουν όλα.

Ακούω το καζανάκι, έτσι γυρίζω γρήγορα και κατευθύνομαι προς την πόρτα πριν βγει η γυναίκα. Κάνω ό,τι μπορώ για να αποφύγω τους ανθρώπους, όχι επειδή φοβάμαι ότι θα κοιτάζουν επίμονα τις ουλές μου. Τους αποφεύγω γιατί δεν με κοιτάζουν. Μόλις με βλέπουν αποστρέφουν γρήγορα το βλέμμα τους για να μη φανούν αγενείς ή επικριτικοί. Θα

ήταν όμορφο να με κοιτάζει μια φορά κάποιος στα μάτια. Έχει να μου συμβεί πάρα πολύ καιρό. Δεν θέλω να παραδεχτώ ότι απολάμβανα την προσοχή που εισέπραττα, αλλά είναι αλήθεια.

Βγαίνω από την τουαλέτα και κατευθύνομαι προς το σεπαρέ. Απογοητεύομαι όταν βλέπω το πίσω μέρος του κεφαλιού του πατέρα μου. Έλπιζα ότι θα είχε συμβεί κάτι έκτακτο που θα τον ανάγκαζε να φύγει όσο ήμουν στην τουαλέτα.

Είναι θλιβερό ότι προτιμώ να με υποδεχτεί ένα άδειο σεπαρέ αντί για τον ίδιο μου τον πατέρα. Η σκέψη σχεδόν με κάνει να συνοφρυωθώ, αλλά μου τραβάει την προσοχή ένας τύπος που κάθεται στο σεπαρέ δίπλα μου.

Συνήθως δεν παρατηρώ τους ανθρώπους δεδομένου ότι κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να αποφύγουν να με κοιτάξουν στα μάτια, όμως το βλέμμα αυτού του τύπου είναι περιέργο, έντονο και καρφωμένο πάνω μου.

Όταν τον βλέπω, η πρώτη μου σκέψη είναι: Μακάρι να είχε συμβεί δυο χρόνια πριν. Το σκέφτομαι συχνά όταν συναντάω άντρες για τους οποίους θα μπορούσα να νιώσω έλξη. Και αυτός ο τύπος είναι όμορφος. Όχι με το τυπικό χολιγουντιανό στιλ των περισσότερων αντρών αυτής της πόλης. Εκείνοι μοιάζουν μεταξύ τους, λες και υπάρχει το ιδανικό καλούπι του τέλειου ηθοποιού και προσπαθούν να χωρέσουν μέσα του.

Αυτός ο άντρας είναι το ακριβώς αντίθετο. Τα γένια του δεν είναι ένα συμμετρικό, καλοδουλεμένο έργο τέχνης. Αντιθέτως είναι ανομοιόμορφα, σαν να δούλευε μέχρι αργά και δεν πρόλαβε να ξυριστεί. Δεν έχει χρησιμοποιήσει τζελ για να δώσει στα μαλλιά του το ανακατεμένο, μόλις σηκώθηκα από το κρεβάτι στιλ. Τα μαλλιά του είναι πραγματικά

ανακατεμένα. Σοκολατένιες τούφες πέφτουν στο μέτωπό του, κάποιες από αυτές ατίθασες. Είναι λες και άργησε να ξυπνήσει για κάποιο ραντεβού και επειδή βιαζόταν πολύ δεν κοιτάχτηκε στον καθρέφτη.

Μια τόσο ατημέλητη εμφάνιση θα έπρεπε να είναι απωθητική, αλλά αυτό ακριβώς είναι το περίεργο. Παρόλο που δεν διακρίνω ίχνος αυταρέσκειας πάνω του, είναι ένας από τους ομορφότερους άντρες που έχω δει ποτέ.

Νομίζω.

Ίσως να είναι παρενέργεια της εμμονής μου με την καθαριότητα. Ίσως η απεγνωσμένη μου λαχτάρα γι' αυτό το είδος της ανεμελιάς να με κάνει να συγχέω τη ζήλια με την έλξη.

Ίσως πάλι να μου φαίνεται όμορφος επειδή είναι ένας από τους λίγους ανθρώπους που συνάντησα τα τελευταία δύο χρόνια που δεν απέστρεψε αμέσως το βλέμμα του όταν συναντήθηκε με το δικό μου.

Πρέπει να περάσω δίπλα από το τραπέζι του για να φτάσω στο δικό μου πίσω του και δεν μπορώ να αποφασίσω αν θέλω να το κάνω τρέχοντας για να γλιτώσω από το βλέμμα του ή πολύ αργά για να απολαύσω την προσοχή του.

Το σώμα του μετακινείται καθώς περνάω από δίπλα του και ξαφνικά το βλέμμα του γίνεται αόρατο. Πολύ αδιάκριτο. Νιώθω τα μάγουλά μου να κοκκινίζουν και το δέρμα μου να μουδιάζει, έτσι κοιτάζω τα πόδια μου και αφήνω τα μαλλιά μου να πέσουν στο πρόσωπό μου. Μάλιστα βάζω μια τούφα στο στόμα μου για να καλύψω μεγαλύτερη επιφάνεια. Δεν ξέρω γιατί το βλέμμα του με κάνει να νιώθω τόσο άβολα, αλλά αυτό συμβαίνει. Λίγο πριν σκεφτόμουν πόσο μου έχει λείψει να με κοιτάζουν, αλλά τώρα που συμβαίνει το μόνο που θέλω είναι να αποστρέψει το βλέμμα του.

Λίγο πριν βγει από την περιφερική μου όραση, κοιτάζω προς το μέρος του και βλέπω ένα ίχνος χαμόγελου.

Μάλλον δεν πρόσεξε τις ουλές μου. Μόνο έτσι θα μου χαμογελούσε ένας άντρας σαν αυτόν.

Αχ, με ενοχλεί που σκέφτομαι έτσι. Δεν ήμουν αυτό το είδος κοπέλας. Είχα αυτοπεποίθηση, αλλά η φωτιά την έλιωσε. Προσπάθησα να την ανακτήσω, αλλά είναι δύσκολο να πιστέψω ότι μπορεί κάποιος να με βρίσκει ελκυστική όταν εγώ η ίδια δεν αντέχω να κοιτάζω τον εαυτό μου στον καθρέφτη.

«Αυτό δεν παλιώνει ποτέ», λέει ο πατέρας μου καθώς μπαίνω στο σεπαρέ.

Σηκώνω το βλέμμα μου και τον κοιτάζω. Είχα σχεδόν ξεχάσει ότι είναι εδώ. «Τι δεν παλιώνει ποτέ;»

Κουνάει το πιρούνι του προς τον σερβιτόρο που τώρα στέκεται μπροστά στο ταμείο. «Αυτό», λέει. «Οι θαυμαστές». Βάζει μια μπουκιά φαΐ στο στόμα του και αρχίζει να μιλάει με γεμάτο στόμα. «Λοιπόν, τι ήθελες να συζητήσουμε;»

«Γιατί πιστεύεις ότι ήθελα να συζητήσουμε κάτι συγκεκριμένο;»

Κάνει μια χειρονομία πάνω από το τραπέζι. «Τρώμε μαζί μεσημεριανό. Είναι προφανές ότι θέλεις να μου πεις κάτι».

Αυτή είναι η θλιβερή κατάληξη της σχέσης μας. Μια έξοδος για φαγητό δεν μπορεί να δείχνει απλώς την επιθυμία μιας κόρης να δει τον πατέρα της.

«Αύριο μετακομίζω στη Νέα Υόρκη. Απόψε, για την ακρίβεια. Αλλά η πτήση μου είναι αργά και προσγειώνομαι στη Νέα Υόρκη στις 10 του μήνα».

Πιάνει την πετσέτα του και καλύπτει το στόμα του για να βήξει. Τουλάχιστον νομίζω ότι βήχει. Δεν μπορεί να πνίγηκε ακούγοντας τα νέα.

«Στη Νέα Υόρκη;» ψελλίζει.

Και μετά... βάζει τα γέλια. *Τα γέλια.* Λες και πρόκειται για κάποιο αστείο. *Ηρέμησε, Φάλον. Ο πατέρας σου είναι ένα καθοίκι. Το ξέρεις αυτό.*

«Τι στο καλό; Γιατί; Τι υπάρχει στη Νέα Υόρκη;» Εξαπολύει ερωτήσεις καθώς επεξεργάζεται την πληροφορία. «Και, σε παρακαλώ, μη μου πεις ότι γνώρισες κάποιον στο διαδίκτυο».

Ο σφυγμός μου χτυπάει σαν τρελός. Δεν μπορεί ούτε να υποκριθεί ότι στηρίζει μία απόφασή μου;

«Θέλω μια αλλαγή. Σκεφτόμουν να κάνω οντισιόν για το Μπρόντγουεϊ».

Όταν ήμουν εφτά, ο πατέρας μου με πήγε στο Μπρόντγουεϊ να δω το μιούζικαλ *Γάτες*. Ήταν η πρώτη μου φορά στη Νέα Υόρκη και ένα από τα καλύτερα ταξίδια της ζωής μου. Μέχρι εκείνη τη στιγμή με πίεζε ασταμάτητα να γίνω ηθοποιός. Αλλά μόνο όταν είδα εκείνη την παράσταση ένιωσα ότι έπρεπε να γίνω ηθοποιός. Δεν είχα ποτέ την ευκαιρία να ασχοληθώ με το θέατρο, γιατί ο πατέρας μου ήταν εκείνος που έπαιρνε όλες τις αποφάσεις και προτιμά τον κινηματογράφο. Όμως έχουν περάσει δύο χρόνια χωρίς να κάνω τίποτα. Δεν ξέρω αν πραγματικά έχω το κουράγιο να περάσω από οντισιόν σύντομα, αλλά η απόφασή μου να μετακομίσω στη Νέα Υόρκη είναι ό,τι πιο δυναμικό έχω κάνει μετά τη φωτιά.

Ο πατέρας μου πίνει μια γουλιά, ακουμπάει κάτω το ποτήρι του και οι ώμοι του πέφτουν καθώς αναστενάζει. «Άκουσέ με, Φάλον», λέει. «Καταλαβαίνω ότι σου λείπει η υποκριτική, αλλά δεν νομίζεις ότι είναι ώρα να κυνηγήσεις άλλους στόχους;»

Τα κίνητρά του μου είναι τόσο αδιάφορα, που δεν σχολιάζω

καν τις ανοησίες που εκστομίζει. Το μόνο που έκανε όλη μου τη ζωή είναι να με πιέζει να ακολουθήσω τα βήματά του. Μετά τη φωτιά σταμάτησε απότομα να με ενθαρρύνει. Δεν είμαι ανόητη. Καταλαβαίνω ότι νομίζει ότι πλέον δεν διαθέτω ό,τι χρειάζεται μία ηθοποιός κι ένα κομμάτι μου αντιλαμβάνεται ότι έχει δίκιο. Η εμφάνιση είναι πολύ σημαντική στο Χόλιγουντ.

Και αυτός ακριβώς είναι ο λόγος που θέλω να μετακομίσω στη Νέα Υόρκη. Αν θέλω να ξαναπαιξω, το θέατρο είναι η μοναδική μου ελπίδα.

Μακάρι να μην ήταν τόσο διαφανής. Η μητέρα μου χάρηκε πολύ όταν της είπα ότι ήθελα να μετακομίσω. Μετά την αποφοίτηση και τη συγκατοίκηση με την Άμπερ, σπάνια βγαίνω από το διαμέρισμά μου. Η μητέρα μου στενοχωρήθηκε που θα μετακομίσω μακριά της, αλλά ενθουσιάστηκε που ήμουν πρόθυμη να βγω έξω από τα όρια όχι μόνο του διαμερισματός μου, αλλά ολόκληρης της πολιτείας της Καλιφόρνιας.

Μακάρι να μπορούσε να δει ο πατέρας μου πόσο μεγάλο βήμα είναι αυτό για εμένα.

«Τι έγινε με τη δουλειά της αφηγήτριας;» ρωτάει.

«Είμαι ακόμα μαζί τους. Τα ηχητικά βιβλία ηχογραφούνται σε στούντιο. Υπάρχουν στούντιο στη Νέα Υόρκη».

Κάνει μια γκριμάτσα. «Δυστυχώς».

«Τι κακό έχουν τα ηχητικά βιβλία;»

Μου ρίχνει ένα βλέμμα γεμάτο δυσπιστία. «Πέρα από το ότι η δουλειά του αφηγητή θεωρείται ο βούρκος της υποκριτικής; Μπορείς και καλύτερα, Φάλον. Διάολε, πήγαινε στο πανεπιστήμιο ή κάνε κάτι ανάλογο».

Η καρδιά μου βουλιάζει. Και πάνω που νόμιζα ότι δεν μπορεί να γίνει πιο εγωκεντρικός.

Μόλις συνειδητοποιεί τι υπονόησε, σταματάει να μασάει και με κοιτάζει. Σκουπίζει γρήγορα το στόμα του με την πετσέτα και με δείχνει. «Ξέρεις ότι δεν εννοώ αυτό. Δεν λέω ότι μπορείς να κάνεις μόνο ηχογραφήσεις βιβλίων. Λέω ότι μπορείς να σταδιοδρομήσεις σε κάτι άλλο τώρα που δεν μπορείς να παίζεις πια. Η αφήγηση δεν πληρώνει καλά. Ούτε το Μπρόντγουεϊ εδώ που τα λέμε».

Προφέρει το *Μπρόντγουεϊ* σαν να έχει δηλητήριο στο στόμα του. «Προς ενημέρωσή σου, υπάρχουν πολλοί αξιόσεβαστοι ηθοποιοί που δουλεύουν ως αφηγητές. Και θέλεις να σου απαριθμήσω τους πρωτοκλασάτους ηθοποιούς που εμφανίζονται στο Μπρόντγουεϊ; Έχω όλη τη μέρα στη διάθεσή μου».

Απαντάει με ένα κούνημα του κεφαλιού παρόλο που ξέρω ότι δεν συμφωνεί μαζί μου. Απλώς νιώθει άσχημα που πρόσβαλε ένα από τα λίγα επαγγέλματα που σχετίζονται με την υποκριτική και που μπορώ ακόμα να κάνω.

Φέρνει στο στόμα του το άδειο ποτήρι του νερού και γέρνει πίσω το κεφάλι του ώστε να πει μια γουλιά λιωμένο πάγο. «Νερό», λέει κουνώντας το ποτήρι στον αέρα μέχρι που ο σερβιτόρος γνέφει και έρχεται να το γεμίσει.

Καρφώνω πάλι τον σολομό μου που πλέον έχει κρυνώσει. Ελπίζω να τελειώσει σύντομα το φαγητό του γιατί δεν είμαι σίγουρη ότι θα αντέξω πολύ ακόμα. Το μόνο που με ανακουφίζει αυτή τη στιγμή είναι η σκέψη ότι τέτοια ώρα αύριο θα βρίσκομαι στην άλλη άκρη της χώρας. Ακόμα κι αν ανταλλάσω τη λιακάδα με το χιόνι.

«Μην κάνεις σχέδια για τα μέσα Ιανουαρίου», λέει αλλάζοντας θέμα συζήτησης. «Θα πρέπει να επιστρέψεις στο Λος Άντζελες για μία εβδομάδα».

«Γιατί; Τι θα συμβεί τον Ιανουάριο;»

«Ο γέρος σου παντρεύεται».

Σφίγγω τον αυχένα μου και κοιτάζω τους μηρούς μου.
«Σκότωσέ με τώρα».

Νιώθω το τσίμπημα της ενοχής, γιατί όσο κι αν εύχομαι να με σκότωνε κάποιος αυτή τη στιγμή, δεν ήθελα να το πω φωναχτά.

«Φάλον, μέχρι να τη γνωρίσεις δεν μπορείς να αποφασίσεις αν τη συμπαθείς ή όχι».

«Δεν χρειάζεται να τη γνωρίσω για να ξέρω ότι δεν θα τη συμπαθήσω», λέω. «Σε παντρεύεται άλλωστε». Προσπαθώ να κρύψω την αλήθεια στα λόγια μου με ένα σαρκαστικό χαμόγελο, αλλά είμαι σίγουρη ότι καταλαβαίνει πως εννοώ κάθε λέξη.

«Σε περίπτωση που το έχεις ξεχάσει, και η μητέρα σου με παντρεύτηκε και από ό,τι φαίνεται τη συμπαθείς», απαντάει.

Μου την έφερε.

«Δεκτό. Αλλά προς υπεράσπισή μου, αυτή είναι η πέμπτη πρόταση γάμου από τότε που ήμουν δέκα ετών».

«Αλλά μόνο η τρίτη σύζυγος», διευκρινίζει.

Τελικά καρφώνω το πιρούνι στον σολομό και τρώω μια μπουκιά. «Με κάνεις να θέλω να αποφύγω τους άντρες για πάντα», λέω με γεμάτο στόμα.

Γελάει. «Αυτό δεν είναι πρόβλημα. Από ό,τι ξέρω βγήκες ραντεβού μόνο μια φορά και αυτό πριν από δύο χρόνια».

Καταπίνω με θόρυβο την μπουκιά μου.

Σοβαρά; Πού ήμουν όταν μοίραζαν αξιοπρεπείς πατεράδες; Γιατί μου έτυχε αυτό το αργόστροφο καθοίκι;

Αναρωτιέμαι πόσες φορές του ξέφυγε κάτι ανάρμοστο στη διάρκεια αυτού του γεύματος. Ειλικρινά δεν έχει ιδέα

τι μέρα είναι σήμερα. Αν είχε, δεν θα έλεγε ποτέ κάτι τόσο απερίσκεπτο.

Από το ξαφνικό του συνοφρύωμα καταλαβαίνω ότι προσπαθεί να συντάξει μια συγγνώμη γι' αυτό που μόλις είπε. Είμαι σίγουρη ότι δεν το εννοούσε όπως το εξέλαβα, αλλά αυτό δεν αλλάζει την επιθυμία μου για λεκτικά αντίποινα.

Σηκώνω το χέρι μου και σπρώχνω τα μαλλιά μου πίσω από το αριστερό μου αφτί, εκθέτοντας εντελώς τις ουλές μου ενώ τον κοιτάζω στα μάτια. «Ξέρεις, μπαμπά, οι άντρες δεν μου δίνουν πια την ίδια σημασία που μου έδιναν παλιότερα. Πριν συμβεί αυτό». Κουνάω το χέρι μου μπροστά στο πρόσωπό μου, αλλά έχω μετανιώσει ήδη για τα λόγια μου.

Γιατί πέφτω πάντα σε αυτό το επίπεδο; Μπορώ καλύτερα.

Το βλέμμα του στέκεται στο μάγουλό μου και στρέφεται γρήγορα στο τραπέζι.

Δείχνει μετανιωμένος και αναρωτιέμαι αν πρέπει να ξεπεράσω την πικρία και να του φερθώ λίγο καλύτερα. Όμως πριν προλάβω να αρθρώσω κάτι όμορφο, ο τύπος στο σεπαρέ πίσω από τον πατέρα μου σηκώνεται τραβώντας μου την προσοχή. Προσπαθώ να ρίξω τα μαλλιά μου στο πρόσωπό μου πριν γυρίσει, αλλά δεν προλαβαίνω. Με κοιτάζει ήδη.

Στο πρόσωπό του είναι ζωγραφισμένο το ίδιο χαμόγελο που μου χάρισε και νωρίτερα, αλλά αυτή τη φορά δεν αποστρέφω το βλέμμα μου. Μάλιστα το βλέμμα μου μένει καρφωμένο στο δικό του καθώς πλησιάζει στο σεπαρέ μας. Πριν προλάβω να αντιδράσω γλιστράει στη θέση δίπλα μου.

Έλεος. Τι κάνει;

«Συγγνώμη που άργησα, μωρό μου», λέει βάζοντας το χέρι του στους ώμους μου.

Μόλις με αποκάλεσε μωρό του. Αυτός ο τυχαίος τύπος έβαλε με άνεση το χέρι του στους ώμους μου και με αποκάλεσε μωρό του.

Τι στον διάλογο συμβαίνει;

Κοιτάζω τον πατέρα μου, γιατί σκέφτομαι ότι έχει κάποια σχέση με αυτό, αλλά κοιτάζει τον άγνωστο δίπλα μου πιο σαστισμένος και από εμένα.

Νιώθω τα χείλη του άντρα στο πλάι του κεφαλιού μου και κοκαλώνω κάτω από το χέρι του. «Η αναθεματισμένη κίνηση του Λος Άντζελες», μουρμουρίζει.

Ο τυχαίος τύπος μόλις ακούμπησε απαλά τα χείλη του στα μαλλιά μου.

Τι.

Συμβαίνει.

Ο τύπος απλώνει το χέρι του πάνω από το τραπέζι για να πιάσει το χέρι του πατέρα μου. «Είμαι ο Μπεν», λέει. «Μπέντον Τζέιμς Κέσλερ, ο σύντροφος της κόρης σας».

Ο... ποιος;

Ο πατέρας μου ανταποδίδει τη χειραφία. Είμαι σίγουρη ότι μου έχει πέσει το σαγόνι, έτσι κλείνω αμέσως το στόμα μου. Δεν θέλω να καταλάβει ο πατέρας μου ότι δεν έχω ιδέα ποιος είναι αυτός ο άντρας. Επίσης δεν θέλω να νομίσει αυτός ο Μπέντον ότι το σαγόνι μου έφτασε στο πάτωμα επειδή μου αρέσει η προσοχή του. Τον κοιτάζω έτσι μόνο επειδή... καλά... επειδή προφανώς είναι τρελός.

Αφήνει το χέρι του πατέρα μου και βολεύεται στο κάθισμα. Μου κλείνει το μάτι στα γρήγορα και μετά γέρνει προς το μέρος μου και πλησιάζει το στόμα του τόσο κοντά στο αφτί μου, που θα μπορούσα να τον χτυπήσω.

«Απλώς ακολούθησε», ψιθυρίζει.

Αποτραβιέται χαμογελώντας.

Και μετά καταλαβαίνω.

Άκουσε όλη μας τη συζήτηση. Προσποιείται ότι είναι ο φίλος μου για να πικάρει τον πατέρα μου.

Χα. Νομίζω ότι μου αρέσει ο καινούριος μου ψεύτικος σύντροφος.

Τώρα που ξέρω ότι παίζει με τον πατέρα μου του χαμογελάω τρυφερά. «Νόμιζα ότι δεν θα προλάβαινες». Γέρνω πάνω στον Μπεν και κοιτάζω τον πατέρα μου.

«Μωρό μου, ξέρεις ότι ήθελα να γνωρίσω τον πατέρα σου. Τον βλέπεις σπάνια. Όση κίνηση κι αν είχε, δεν θα με εμπόδιζε να έρθω σήμερα».

Χαρίζω στον ψεύτικο σύντροφό μου ένα χαμόγελο ικανοποίησης για το καρφί του. Μάλλον θα έχει και ο Μπεν καθοίκι πατέρα, γιατί ξέρει ακριβώς τι να πει.

«Ω, λυπάμαι», λέει ο Μπεν στρέφοντας την προσοχή του στον πατέρα μου. «Δεν συγκράτησα το όνομά σας».

Ο πατέρας μου τον κοιτάζει ήδη με αποδοκιμασία. *Θεέ μου. Το λατρεύω.*

«Ντόνοβαν Ο' Νιλ», λέει ο πατέρας μου. «Πιθανότατα θα το έχεις ξανακούσει. Ήμουν ο πρωταγωνιστής...»

«Όχι», τον διακόπτει ο Μπεν. «Δεν μου θυμίζει κάτι». Γυρίζει προς το μέρος μου και μου κλείνει το μάτι. «Όμως η Φάλον μου έχει πει πολλά για εσάς». Μου τσιμπάει το πιγούνι και κοιτάζει πάλι τον πατέρα μου. «Και μια που μιλάμε για την κόρη σας, ποια η γνώμη σας για την απόφασή της να μετακομίσει στη Νέα Υόρκη;» Με κοιτάζει συνοφρωμένος. «Δεν θέλω να μου φύγει η πασχαλίτσα μου, αλλά αφού θέλει να κυνηγήσει το όνειρό της, θα φροντίσω εγώ ο ίδιος να προλάβει την πτήση της».

Πασχαλίτσα; Είναι τυχερός που είναι μόνο ο ψεύτικος σύντροφός μου, γιατί αυτή η γλυκανάλατη προσφώνηση με κάνει να θέλω να τον χτυπήσω στα ψεύτικα μπαλάκια του.

Ο πατέρας μου ξεροβήχει. Είναι προφανές ότι νιώθει άβολα με τον νέο συνδαιτυμόνα μας. «Μπορώ να σκεφτώ αρκετά όνειρα που θα έπρεπε να κυνηγήσει μια δεκαοχτάχρονη, αλλά το Μπρόντγουεϊ δεν είναι ένα από αυτά. Ειδικά με την καριέρα που είχε. Κατά τη γνώμη μου το Μπρόντγουεϊ είναι ένα βήμα προς τα πίσω».

Ο Μπεν μετακινείται στο κάθισμά του. Μυρίζει πολύ όμορφα. Νομίζω. Έχει περάσει τόσο πολύς καιρός από τότε που κάθισα τόσο κοντά σε έναν άντρα, που μπορεί η μυρωδιά του να είναι εντελώς συνηθισμένη.

«Ευτυχώς που είναι δεκαοχτώ», απαντάει ο Μπεν. «Σε αυτό το σημείο η γνώμη των γονιών για τις αποφάσεις της σχετικά με τη ζωή της δεν έχει ιδιαίτερη σημασία».

Ξέρω ότι παίζει θέατρο, αλλά κανείς δεν με έχει υπερασπιστεί έτσι. Νιώθω ότι σφίγγονται τα πνευμόνια μου. *Ανόητα πνευμόνια.*

«Δεν είναι απλώς μια γνώμη όταν προέρχεται από έναν επαγγελματία του χώρου», λέει ο πατέρας μου. «Είναι γεγονός. Είμαι στον χώρο πολλά χρόνια και ξέρω πότε είναι ώρα να αποσυρθεί κάποιος».

Γυρίζω απότομα το κεφάλι μου προς τον πατέρα μου και συγχρόνως νιώθω το χέρι του Μπεν να σφίγγεται γύρω από τους ώμους μου.

«Να αποσυρθεί;» λέει ο Μπεν. «Είπες στ' αλήθεια –φωναχτά– ότι η κόρη σου πρέπει να παραιτηθεί;»

Ο πατέρας μου κάνει μια γκριμάτσα και αγριοκοιτάζει τον Μπεν σταυρώνοντας τα χέρια στο στήθος. Ο Μπεν τραβάει

το χέρι του από τους ώμους μου και μιμείται τις κινήσεις του πατέρα μου ανταποδίδοντας το βλέμμα.

Θεέ μου, αυτό είναι πολύ άβολο. Και εκπληκτικό. Δεν έχω δει ποτέ τον πατέρα μου να συμπεριφέρεται έτσι. Δεν τον έχω δει ποτέ να αντιπαθεί κάποιον ακαριαία.

«Άκου, Μπεν». Λέει το όνομά του με αηδία. «Η Φάλον δεν χρειάζεται να της γεμίσεις τα μυαλά με ανοησίες απλώς επειδή σε ενθουσιάζει η ιδέα να έχεις μια ερωμένη στην Ανατολική Ακτή».

Ω Θεέ μου. Αλήθεια με αποκάλεσε ερωμένη; Τον ακούω να συνεχίζει με το στόμα ανοιχτό.

«Η κόρη μου είναι έξυπνη. Σκληρή. Έχει αποδεχτεί ότι η καριέρα για την οποία δούλεψε όλη της τη ζωή δεν αποτελεί πλέον επιλογή τώρα που...» Κάνει μια χειρονομία προς το μέρος μου. «Τώρα που...»

Δεν μπορεί να ολοκληρώσει τη φράση του και στο πρόσωπό του ζωγραφίζεται μια έκφραση μεταμέλειας. Ξέρω τι ακριβώς ήθελε να πει. Εδώ και δύο χρόνια λέει τα πάντα εκτός από αυτό.

Δύο χρόνια πριν ήμουν μία από τις πιο γρήγορα ανερχόμενες έφηβες ηθοποιούς, αλλά όταν η φωτιά κατέστρεψε την εμφάνισή μου, το στούντιο ακύρωσε το συμβόλαιό μου. Νομίζω ότι πενθεί επειδή δεν είναι πλέον ο πατέρας μιας ηθοποιού περισσότερο από ό,τι πενθεί επειδή παραλίγο να χάσει την κόρη του από δική του αμέλεια.

Από τότε που ακυρώθηκε το συμβόλαιό μου δεν μιλήσαμε ποτέ για την πιθανότητα να δουλέψω ξανά ως ηθοποιός. Πλέον δεν μιλάμε πραγματικά. Για ενάμιση χρόνο ήταν ο πατέρας που περνούσε ολόκληρη τη μέρα του μαζί μου στο πλατό και τώρα έγινε ο πατέρας που βλέπω μια φορά τον μήνα.

Γι' αυτό ανάθεμά με αν δεν ολοκληρώσει τη φράση του. Περίμενα δύο χρόνια για να τον ακούσω να παραδέχεται ότι δεν έχω πλέον καριέρα λόγω της εμφάνισής μου. Μέχρι σήμερα ήταν ένα σιωπηλό συμπέρασμα. Δεν συζητάμε ποτέ γιατί δεν παίζω πια. Μιλάμε μόνο για το γεγονός ότι δεν παίζω. Και επί τη ευκαιρία θα ήταν ωραίο να τον ακούσω να παραδέχεται ότι η φωτιά κατέστρεψε και τη σχέση μας. Τώρα που δεν είναι πια ο μάνατζερ και ο δάσκαλος υποκριτικής μου δεν έχει ιδέα πώς να είναι ο πατέρας μου.

Μισοκλείνω τα μάτια μου και τον κοιτάζω. «Ολοκλήρωσε τη φράση σου, μπαμπά».

Κουνάει το κεφάλι του προσπαθώντας να αγνοήσει εντελώς το θέμα. Ανασηκώνω το φρύδι μου προκαλώντας τον να συνεχίσει.

«Θέλεις στ' αλήθεια να το κάνουμε τώρα αυτό;» Κοιτάζει προς το μέρος του Μπεν ελπίζοντας να χρησιμοποιήσει τον ψεύτικο σύντροφό μου ως διαμεσολαβητή.

«Η αλήθεια είναι ότι θέλω».

Ο πατέρας μου κλείνει τα μάτια του και αναστενάζει βαριά. Όταν τα ξανανοίγει, γέρνει μπροστά και σταυρώνει τα χέρια του πάνω στο τραπέζι. «Ξέρεις ότι πιστεύω πως είσαι όμορφη, Φάλον. Σταμάτα να διαστρεβλώνεις τα λόγια μου. Απλώς αυτός ο χώρος έχει αυστηρότερα κριτήρια από έναν πατέρα και το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να το αποδεχτούμε. Μάλιστα νόμιζα ότι το είχαμε αποδεχτεί», λέει ρίχνοντας μια ματιά προς το μέρος του Μπέντον.

Δαγκώνω το μάγουλό μου για να μην πω κάτι που θα μετανιώσω. Πάντα ήξερα την αλήθεια. Όταν είδα για πρώτη φορά τον εαυτό μου στον καθρέφτη στο νοσοκομείο, κατάλαβα ότι τέλειωσαν όλα. Όμως δεν ήμουν προετοιμασμένη να

ακούσω τον πατέρα μου να λέει ότι πρέπει να εγκαταλείψω τα όνειρά μου.

«Ουάου», ψιθυρίζει ο Μπεν. «Αυτό ήταν...» Κοιτάζει τον πατέρα μου και κουνάει αδιασμένος το κεφάλι του. «Είσαι ο πατέρας της».

Αν δεν ήξερα καλύτερα, θα έλεγα ότι ο μορφασμός στο πρόσωπο του Μπεν είναι αληθινός και ότι δεν υποκρίνεται.

«Ακριβώς. Είμαι ο πατέρας της. Όχι η μητέρα της που την ταΐζει ό,τι ανοησία νομίζει ότι θα κάνει την κορούλα της να νιώσει καλύτερα. Στη Νέα Υόρκη και στο Λος Άντζελες υπάρχουν χιλιάδες κοπέλες που κυνηγούν το ίδιο όνειρο που κυνηγούσε η Φάλον όλη της τη ζωή. Κοπέλες με απίστευτο ταλέντο. Και εξαιρετική ομορφιά. Η Φάλον ξέρει πως, κατά τη γνώμη μου, διαθέτει περισσότερο ταλέντο από ό,τι όλες αυτές οι κοπέλες μαζί, αλλά είναι και ρεαλίστρια. Όλοι έχουν όνειρα, αλλά δυστυχώς δεν διαθέτει πλέον τα μέσα για να πραγματοποιήσει τα δικά της. Πρέπει να το αποδεχτεί πριν σπαταλήσει χρήματα για μια μετακόμιση στην άλλη άκρη της χώρας, που δεν θα βοηθήσει καθόλου την καριέρα της».

Κλείνω τα μάτια μου. Όποιος είπε ότι η αλήθεια πονάει είχε εν μέρει δίκιο. Η αλήθεια προκαλεί αβάσταχτο πόνο.

«Χριστέ μου», λέει ο Μπεν. «Είσαι απίστευτος».

«Και εσύ αιθεροβάμων», απαντάει ο πατέρας μου.

Ανοίγω τα μάτια μου και σκουντάω το μπράτσο του Μπεν για να καταλάβει ότι θέλω να βγω από το σεπαρέ. Δεν αντέχω άλλο.

Ο Μπεν δεν κουνιέται. Αντιθέτως γλιστράει το χέρι του κάτω από το τραπέζι και μου πιάνει το γόνατο για να μη σηκωθώ.

Το πόδι μου σφίγγεται κάτω από το άγγιγμά του, γιατί το κορμί μου στέλνει ανάμεικτα σήματα στον εγκέφαλό μου. Αυτή τη στιγμή είμαι θυμωμένη με τον πατέρα μου. Αλλά με κάποιο τρόπο με παρηγορεί αυτός ο εντελώς άγνωστος που με υπερασπίζεται χωρίς προφανή λόγο. Θέλω να ουρλιάξω και να χαμογελάσω, θέλω να κλάψω και πάνω από όλα θέλω να φάω κάτι. Τώρα πεινάω πραγματικά κι εύχομαι να ήταν ζεστός ο σολομός μου!

Προσπαθώ να χαλαρώσω το πόδι μου για να μην αντιληφθεί ο Μπεν την έντασή μου, αλλά είναι ο πρώτος άντρας που με αγγίζει εδώ και πολύ καιρό και για να είμαι ειλικρινής είναι λίγο παραξένο.

«Επιτρέψτε μου να σας ρωτήσω κάτι, κύριε Ο Ήνι», λέει ο Μπεν. «Είχε πράγματι λαγώχειλο ο Τζόνι Κας;»

Ο πατέρας μου είναι σιωπηλός. Το ίδιο κι εγώ, ελπίζοντας ότι η τυχαία ερώτηση του Μπεν έχει νόημα. Τα πήγαινε πολύ καλά μέχρι που άρχισε να μιλάει για τραγουδιστές της κάντρι.

Ο πατέρας μου κοιτάζει τον Μπεν σαν να είναι τρελός. «Τι σχέση έχει ένας τραγουδιστής της κάντρι με αυτή τη συζήτηση;»

«Μεγάλη», απαντάει γρήγορα ο Μπεν. «Και όχι, δεν είχε. Ωστόσο ο ηθοποιός που τον υποδύθηκε στην ταινία *Walk the Line* έχει μια πολύ εμφανή ουλή στο πρόσωπό του. Ο Χοακίν Φοϊνίξ προτάθηκε για όσκαρ γι' αυτόν τον ρόλο».

Καταλαβαίνω τι κάνει και ο σφυγμός μου γίνεται πιο γρήγορος.

«Και ο Ήνι Αμίν;» ρωτάει ο Μπεν.

Ο πατέρας μου κάνει μια γκριμάτσα γιατί έχει βαρεθεί αυτές τις ερωτήσεις. «Τι με αυτόν;»

«Δεν είχε στραβισμό. Όμως ο ηθοποιός που τον υποδύθηκε

–ο Φόρεστ Γουίτακερ– έχει. Άλλη μια υποψηφιότητα για όσκαρ. Και το κέρδισε».

Είναι η πρώτη φορά που βλέπω κάποιον να βάζει τον πατέρα μου στη θέση του και παρόλο που αυτή η συζήτηση με κάνει να νιώθω άβολα, δεν νιώθω τόσο ώστε να μην απολάυσω αυτή τη σπάνια, υπέροχη στιγμή.

«Συγχαρητήρια», λέει ο πατέρας μου στον Μπεν χωρίς να έχει εντυπωσιαστεί καθόλου. «Βρήκες δύο επιτυχημένα παραδείγματα ανάμεσα σε εκατομμύρια αποτυχίες».

Προσπαθώ να μην πάρω προσωπικά τα λόγια του πατέρα μου, αλλά είναι δύσκολο. Ξέρω ότι πλέον πρόκειται περισσότερο για μια αναμέτρηση ανάμεσα στους δυο τους, όμως είναι απογοητευτικό που προτιμά να βγει νικητής σε μια διαφωνία με έναν εντελώς άγνωστο από το να υπερασπιστεί την κόρη του.

«Αν η κόρη σου είναι όσο ταλαντούχα ισχυρίζεσαι, δεν θα έπρεπε να την παροτρύνεις να μην εγκαταλείψει τα όνειρά της; Γιατί θέλεις να βλέπει τον κόσμο όπως εσύ;»

Ο πατέρας μου σφίγγεται. «Και πώς ακριβώς νομίζετε ότι βλέπω τον κόσμο, κύριε Κέσλερ;»

Ο Μπεν γέρνει πίσω στο κάθισμά του χωρίς να πάρει το βλέμμα του από τα μάτια του πατέρα μου. «Μέσα από τα κλειστά μάτια ενός αλαζονικού καθάρματος».

Η σιωπή που ακολουθεί είναι σαν την ησυχία πριν από την καταιγίδα. Περιμένω να ρίξει ένας από τους δυο τους το πρώτο χτύπημα, αλλά αντ' αυτού ο πατέρας μου βάζει το χέρι του στην τσέπη του και βγάζει το πορτοφόλι του. Πετάει χρήματα στο τραπέζι και καρφώνει το βλέμμα του πάνω μου.

«Μπορεί να είμαι ειλικρινής μέχρι βλακείας, αλλά αν προτιμάς να ακούς ανοησίες, τότε αυτός ο μαλάκας είναι ιδανικός

για εσένα». Βγαίνει από το σεπαρέ. «Είμαι σίγουρος ότι η μητέρα σου τον λατρεύει», μουρμουρίζει.

Τα λόγια του με κάνουν να μορφάσω και θέλω απεγνωσμένα να ανταποδώσω την προσβολή. Με μια επική ατάκα που θα πλήγωνε τον εγωισμό του για μέρες. Το μόνο πρόβλημα είναι ότι δεν υπάρχει κάτι που να μπορεί να πληγώσει έναν άντρα που δεν έχει καρδιά.

Αντί να του φωνάξω κάτι καθώς φεύγει κάθομαι αμίλητη.

Με τον ψεύτικο σύντροφό μου.

Αυτή πρέπει να είναι η πιο εξευτελιστική, αμήχανη στιγμή της ζωής μου.

Νιώθω το πρώτο δάκρυ που προσπαθεί να δραπετεύσει και σπρώχνω το μπράτσο του Μπεν. «Θέλω να βγω», ψιθυρίζω. «Σε παρακαλώ».

Βγαίνει από το σεπαρέ κι εγώ σηκώνομαι και περνάω από δίπλα του με σκυμμένο κεφάλι. Δεν τολμάω να κοιτάξω πίσω μου καθώς προχωράω προς την τουαλέτα αμίλητη. Το γεγονός ότι ένιωσα την ανάγκη να υποκριθεί τον φίλο μου ήταν ήδη αρκετά εξευτελιστικό. Και έγινε χειρότερο ξεκινώντας μπροστά του τον χειρότερο καβγά που έχω κάνει ποτέ με τον πατέρα μου.

Αν ήμουν ο Μπέντον Τζέιμς Κέσλερ, θα υποκρινόμουν ότι με χωρίζω.

Μπεν

Ακουμπάω το κεφάλι μου στα χέρια μου και περιμένω να γυρίσει από την τουαλέτα.

Θα έπρεπε να φύγω.

Όμως δεν θέλω να φύγω. Αισθάνομαι ότι της κατέστρεψα τη μέρα με το κόλπο που έκανα στον πατέρα της. Όσο προσεκτικός κι αν ήμουν, δεν μπήκα στη ζωή αυτής της κοπέλας με τη διακριτική χάρη μιας αλεπούς. Μπούκαρα με τη διακριτικότητα ενός ελέφαντα εφτά τόνων.

Γιατί ένιωσα την ανάγκη να παρέμβω; Γιατί πίστεψα ότι δεν ήταν ικανή να χειριστεί μόνη της τον πατέρα της; Πιθανότατα είναι έξαλλη μαζί μου και η ψεύτικη σχέση μας ξεκίνησε μόλις μισή ώρα πριν.

Γι' αυτό δεν κάνω σχέσεις στην αληθινή ζωή. Δεν μπορώ ούτε να *προσποιηθώ* χωρίς να ξεκινήσω καβγά.

Βέβαια, μόλις της παράγγειλα ένα πιάτο ζεστό σολομό και ίσως έτσι επανορθώσω λίγο.

Βγαίνει από την τουαλέτα, αλλά μόλις βλέπει ότι εξακολουθώ να κάθομαι στο τραπέζι της σταματάει. Η σύγχυση στο πρόσωπό της μαρτυρά ότι πίστευε πως μέχρι να επιστρέψει στο τραπέζι θα είχα φύγει.

Θα έπρεπε να έχω φύγει. Θα έπρεπε να έχω φύγει μισή ώρα πριν.

Θα μπορούσα, θα έπρεπε, θα είχα.

Σηκώνομαι και της κάνω νόημα να καθίσει. Με κοιτάζει καχύποπτα και κάθεται στη θέση της. Παίρνω το λάπτοπ, το φαγητό και το ποτό μου από το διπλανό σεπαρέ. Τα ακουμπάω στο τραπέζι της και κάθομαι εκεί όπου μέχρι λίγα λεπτά πριν καθόταν το κάθαρμα ο πατέρας της.

Κοιτάζει το τραπέζι και πιθανότατα αναρωτιέται πού πήγε το φαγητό της.

«Είχε κρυώσει», της λέω. «Είπα στον σερβιτόρο να σου φέρει ένα άλλο».

Σηκώνει το βλέμμα της και συναντάει το δικό μου χωρίς να κουνήσει το κεφάλι της. Δεν χαμογελάει ούτε λέει ευχαριστώ. Απλώς... με κοιτάζει.

Τρώω μια μπουκιά από το μπέργκερ μου και αρχίζω να μασάω.

Ξέρω ότι δεν είναι ντροπαλή. Από τον τρόπο που μίλησε στον πατέρα της είναι φανερό ότι έχει θράσος, έτσι με μπερδεύει η σιωπή της. Καταπίνω την μπουκιά μου και πίνω μια γουλιά από το αναψυκτικό μου χωρίς να τραβήξω το βλέμμα μου από το δικό της. Εύχομαι να μπορούσα να πω ότι ετοιμάζω μια εξαιρετική απολογία, αλλά δεν είναι αλήθεια. Το μυαλό μου επεξεργάζεται ένα θέμα τη φορά και αυτή τη στιγμή ασχολείται με τα δύο πράγματα που δεν θα έπρεπε να σκέφτομαι καθόλου.

Τα στήθη της.

Και τα δύο.

Ξέρω. Είμαι θλιβερός. Αλλά αν πρόκειται να μείνουμε εδώ και να κοιτάζουμε ο ένας τον άλλο, θα ήταν ωραία να

έδειχνε λίγο ντεκολτέ αντί να φοράει αυτό το μακρυμάνικο πουκάμισο που τα αφήνει όλα στη φαντασία. Έχει είκοσι εφτά βαθμούς έξω. Θα έπρεπε να φοράει κάτι πολύ λιγότερο... καλογερίστικο.

Το ζευγάρι που καθόταν μερικά τραπέζια πιο κει σηκώνεται και περνάει από δίπλα μας για να πάει στην έξοδο. Παρατηρώ ότι η Φάλον γυρίζει το κεφάλι της από την άλλη και αφήνει τα μαλλιά της να πέσουν στο πρόσωπό της σαν ασπίδα. Νομίζω ότι δεν συνειδητοποιεί καν ότι το κάνει. Είναι μια φυσική αντίδραση να προσπαθεί να κρύψει αυτά που βλέπει ως ελαττώματα.

Μάλλον γι' αυτό φοράει το μακρυμάνικο πουκάμισο. Για να μην μπορεί κανείς να δει τι κρύβεται κάτω από αυτό.

Και βέβαια αυτή η σκέψη με οδηγεί πάλι στα στήθη της. Άραγε έχουν κι αυτά ουλές; Τι μέρος του σώματός της έχει πληγεί;

Αρχίζω να τη γδύνω νοερά, αλλά όχι ερωτικά. Είμαι απλώς περιέργος. Πολύ περιέργος, γιατί δεν μπορώ να σταματήσω να την κοιτάζω και αυτό δεν είναι κάτι που συνηθίζω. Η μητέρα μου μου έμαθε να έχω τακτ, όμως αυτό που δεν μου έμαθε είναι ότι θα υπήρχαν κοπέλες σαν αυτή που και μόνο η ύπαρξή τους θα αποτελούσε πρόκληση για τους καλούς μου τρόπους.

Περνάει ένα ολόκληρο λεπτό, ίσως και δύο. Τρώω τις περισσότερες από τις πατάτες μου ενώ την κοιτάζω να με παρατηρεί. Δεν φαίνεται θυμωμένη. Δεν φαίνεται φοβισμένη. Σε αυτό το σημείο δεν προσπαθεί καν να κρύψει τις ουλές που κρύβει από όλους τους άλλους.

Το βλέμμα της αρχίζει να κατεβαίνει μέχρι που σταματάει στο μπλουζάκι μου. Στέκεται για μια στιγμή και μετά πηγαίνει

στα χέρια μου, στους ώμους μου, στο πρόσωπό μου. Όταν φτάνει στα μαλλιά μου, σταματάει.

«Πού πήγες σήμερα το πρωί;»

Η ερώτησή της είναι τόσο απροσδόκητη, που σταματώ να μασάω. Πίστευα ότι η πρώτη της ερώτηση θα ήταν γιατί ανακατεύτηκα στην προσωπική της ζωή. Καταπίνω, πίνω μια γουλιά, σκουπίζω το στόμα μου και γέρνω πίσω στο κάθισμά μου.

«Τι εννοείς;»

Δείχνει τα μαλλιά μου. «Τα μαλλιά σου είναι ανάκατα». Δείχνει την μπλούζα μου. «Φοράς την ίδια μπλούζα από χτες». Το βλέμμα της πέφτει στα δάχτυλά μου. «Τα νύχια σου είναι καθαρά».

Πώς ξέρει ότι φοράω την ίδια μπλούζα από χτες;

«Γιατί έφυγες τόσο βιαστικά από το μέρος που κοιμήθηκες χτες το βράδυ;» ρωτάει.

Κοιτάζω την μπλούζα και τα νύχια μου. *Πώς στον διάολο ξέρει ότι έφυγα βιαστικά σήμερα το πρωί;*

«Οι άνθρωποι που δεν φροντίζουν τον εαυτό τους δεν έχουν τόσο καθαρά νύχια όσο εσύ», λέει. «Έρχονται σε αντίθεση με τον λεκέ από μουστάρδα στην μπλούζα σου».

Κοιτάζω την μπλούζα μου. Τον λεκέ από μουστάρδα που δεν είχα προσέξει μέχρι τώρα.

«Το μπέργκερ σου έχει μαγιονέζα. Και αφού η μουστάρδα σπάνια τρώγεται στο πρωινό και καταπίνεις το φαγητό σου σαν να έχεις να φας από χτες, συμπεραίνω ότι ο λεκές είναι από χτες το βράδυ. Και προφανώς δεν κοιτάχτηκες στον καθρέφτη σήμερα, διαφορετικά δεν θα είχες φύγει από το σπίτι με αυτά τα μαλλιά. Έκανες ντους και σε πήρε ο ύπνος πριν τα στεγνώσεις;» Αγγίζει τα μακριά μαλλιά της και τα τινάζει

ανάμεσα στα δάχτυλά της. «Όταν έχεις τόσο χοντρή τρίχα, σπάει αν κοιμηθείς με βρεγμένα μαλλιά. Δεν μπορείς να τα φτιάξεις χωρίς να τα ξαναλούσεις». Γέρνει μπροστά και με κοιτάζει με περιέργεια. «Πώς στο καλό ανακατεύτηκαν τόσο πολύ τα μπροστινά; Κοιμάσαι μπρούμυτα;»

Τι είναι; Ντετέκτιβ;

«Εγώ...» Την κοιτάζω δύσπιστα. «Ναι, κοιμάμαι μπρούμυτα. Και είχα αργήσει στο μάθημα».

Γνέφει σαν να το ήξερε ήδη.

Έρχεται ο σερβιτόρος με το φαγητό της και γεμίζει το ποτήρι της με νερό. Ανοίγει το στόμα του σαν να θέλει να της πει κάτι, αλλά δεν του δίνει σημασία. Εξακολουθεί να με κοιτάζει ενώ του λέει ευχαριστώ.

Ο σερβιτόρος πάει να φύγει, αλλά πριν το κάνει σταματάει και γυρίζει προς το μέρος της. Παίζει με τα χέρια του γιατί προφανώς η ερώτηση που θέλει να της κάνει του προκαλεί μεγάλη νευρικήτητα. «Άρα... Ο Ντόνοβαν Ο Ήνι είναι ο πατέρας σας;»

Σηκώνει το κεφάλι της και κοιτάζει ανέκφραστη τον σερβιτόρο. «Ναι», λέει ξερά.

Ο σερβιτόρος χαμογελάει. Η απάντησή της τον χαλαρώνει. «Ουάου», λέει κουνώντας το κεφάλι του εντυπωσιασμένος. «Πόσο εκπληκτικό είναι αυτό; Να έχεις για πατέρα τον Μαξ Έλκοτ!»

Δεν χαμογελάει, ούτε μορφάζει. Τίποτα στην έκφρασή της δεν μαρτυρά ότι έχει ακούσει αυτή την ερώτηση ένα εκατομμύριο φορές. Περιμένω την ειρωνική της απάντηση γιατί, έχοντας ακούσει πώς απάντησε στον πατέρα της, είμαι σίγουρος ότι ο καημένος ο σερβιτόρος δεν θα γλιτώσει αλώβητος.

Τη στιγμή που νομίζω ότι θα κάνει μια γκριμάτσα εκείνη

ξεφυσάει και χαμογελάει. «Ήταν εξωπραγματικό. Είμαι η πιο τυχερή κόρη στον κόσμο».

Ο σερβιτόρος χαμογελάει. «Αυτό είναι φανταστικό».

Όταν κάνει μεταβολή και απομακρύνεται, η Φάilon γυρίζει προς το μέρος μου. «Τι μάθημα;» ρωτάει.

Μου παίρνει λίγο χρόνο να επεξεργαστώ την ερώτηση, γιατί σκέφτομαι ακόμα την απάντηση που έδωσε στον σερβιτόρο. Είμαι έτοιμος να τη ρωτήσω, αλλά αποφασίζω ότι είναι καλύτερα να μην το κάνω. Σίγουρα είναι ευκολότερο για εκείνη να δίνει στον κόσμο τις απαντήσεις που θέλει να ακούσει αντί για την αλήθεια. Και επιπλέον είναι ο πιο πιστός άνθρωπος στον κόσμο, αφού εγώ δεν θα μπορούσα να πω κάτι τέτοιο αν αυτός ο άντρας ήταν πατέρας μου.

«Δημιουργική γραφή».

Χαμογελάει σκεπτική και πιάνει το πιρούνι της. «Ήξερα ότι δεν είσαι ηθοποιός». Δαγκώνει μια μπουκιά σολομό και πριν καταπιεί το πρώτο κομμάτι κόβει ήδη το δεύτερο. Τα επόμενα λεπτά επικρατεί απόλυτη σιωπή καθώς ασχολούμαστε και οι δύο με το φαγητό μας. Εγώ αδειάζω το πιάτο μου ενώ εκείνη το σπρώχνει μακριά πριν καν φτάσει στη μέση.

«Πες μου κάτι», λέει γέρνοντας μπροστά. «Γιατί σκέφτηκες ότι χρειαζόμουν να με σώσεις με την μπούρδα του ψεύτικου φίλου;»

Να το. Είναι θυμωμένη μαζί μου. Το είχα φανταστεί.

«Δεν σκέφτηκα ότι χρειαζόσουν να σε σώσω. Απλώς μερικές φορές μου είναι δύσκολο να αγνοήσω την αγανάκτησή μου μπροστά στον παραλογισμό».

Σηκώνει το φρυδί της. «Είσαι σίγουρα συγγραφέας. Ποιος στο καλό μιλάει έτσι;»

Γελώ. «Συγγνώμη. Αυτό που προσπαθώ να πω είναι ότι

είμαι ένας ευερέθιστος βλάκας που θα έπρεπε να είχε κοιτάξει τη δουλειά του».

Παίρνει την πετσέτα από τα πόδια της και την αφήνει στο τραπέζι. Ανασηκώνει τον έναν της ώμο. «Δεν με πείραξε», λέει χαμογελώντας. «Το διασκέδασα βλέποντας τον πατέρα μου τόσο εκνευρισμένο. Και δεν είχα ποτέ ψεύτικο φίλο».

«Κι εγώ δεν είχα ποτέ αληθινό», απαντάω.

Το βλέμμα της πηγαίνει στα μαλλιά μου. «Πίστεψέ με, είναι προφανές. Κανένας γκέι δεν θα έφευγε από το σπίτι με αυτή την εμφάνιση».

Έχω την αίσθηση ότι η εμφάνισή μου δεν την απασχολεί όσο δείχνει. Είμαι σίγουρος ότι έχει γίνει αποδέκτης διακρίσεων και δεν πιστεύω ότι είναι από τους ανθρώπους που έχουν την εμφάνιση ψηλά στη λίστα με τα προσόντα ενός άντρα.

Όμως καταλαβαίνω ότι με πειράζει. Αν δεν ήξερα, θα έλεγα ότι με φλερτάρει.

Ναι. Σίγουρα θα έπρεπε να είχα φύγει από αυτό το εστιατόριο πολλή ώρα πριν, αλλά αυτή είναι μια από τις στιγμές που νιώθω ευγνωμοσύνη για την πληθώρα των κακών αποφάσεών μου.

Ο σερβιτόρος φέρνει τον λογαριασμό, αλλά πριν προλάβω να πληρώσω, η Φάλον μαζεύει τα χρήματα που πέταξε ο πατέρας της στο τραπέζι και του τα δίνει.

«Θέλετε ρέστα;» τη ρωτάει.

Κάνει νόημα πως όχι. «Κράτησέ τα».

Ο σερβιτόρος μαζεύει το τραπέζι και όταν απομακρύνεται, δεν υπάρχει τίποτε ανάμεσά μας. Το επικείμενο τέλος του γεύματος μου προκαλεί νευρικότητα γιατί δεν ξέρω τι να πω για να την κρατήσω κι άλλο εδώ. Η κοπέλα μετακομίζει στη

Νέα Υόρκη και το πιθανότερο είναι ότι δεν θα την ξαναδώ ποτέ. Δεν ξέρω γιατί με θλίβει αυτή η σκέψη.

«Λοιπόν», λέει. «Μήπως πρέπει να χωρίσουμε τώρα;»

Γελώ παρόλο που προσπαθώ ακόμα να καταλάβω αν έχει απίστευτη αίσθηση του χιούμορ ή καθόλου προσωπικότητα. Υπάρχει μια λεπτή διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στα δύο και στοιχηματίζω ότι ισχύει το πρώτο. Ή τουλάχιστον το ελπίζω.

«Η σχέση μας δεν έχει κλείσει ούτε μια ώρα και θέλεις κίολας να με παρατήσεις; Δεν είμαι καλός ως φίλος;»

Χαμογελάει. «Υπερβολικά καλός. Και για να είμαι ειλικρινής, με ανησυχεί. Αυτή είναι η στιγμή που θα διαλύσεις την εικόνα του τέλειου συντρόφου και θα μου πεις ότι γκάστρωσες την ξαδέλφη μου όταν ήμαστε χώρια για λίγο;»

Δεν μπορώ να μη γελάσω. *Σίγουρα έχει εξαιρετική αίσθηση του χιούμορ.* «Δεν την γκάστρωσα. Ήταν ήδη εφτά μηνών έγκυος όταν πήγα μαζί της».

Ένα μεταδοτικό, δυνατό γέλιο αντηχεί στα αφτιά μου και δεν έχω νιώσει ποτέ μεγαλύτερη ευγνωμοσύνη για το συμπαθητικό χιούμορ μου. Δεν πρόκειται να την αφήσω να φύγει αν δεν την κάνω να γελάσει τρεις ή τέσσερις φορές ακόμα.

Το γέλιο της σβήνει, το ίδιο και το χαμόγελό της. «Στ' αλήθεια σε λένε Μπεν;» ρωτάει κοιτάζοντάς με στα μάτια.

Γνέφω.

«Για ποιο πράγμα έχεις μετανιώσει περισσότερο, Μπεν;»

Παράξενη ερώτηση, αλλά δεν με πειράζει. Το παράξενο είναι εντελώς φυσικό σε αυτή την κοπέλα, αλλά αυτό είναι κάτι που δεν έχω πει ποτέ σε κανέναν. «Δεν νομίζω ότι μου έχει συμβεί ακόμα», λέω ψέματα.

Με κοιτάζει σκεφτική. «Άρα είσαι ένας αξιοπρεπής άνθρωπος; Δεν έχεις σκοτώσει κανέναν;»

«Μέχρι τώρα».

Συγκρατεί το χαμόγελό της. «Άρα αν περάσουμε κι άλλο χρόνο μαζί σήμερα, δεν θα με δολοφονήσεις;»

«Μόνο αν πρόκειται για αυτοάμυνα».

Γελάει και παίρνει την τσάντα της. Περνάει το λουρί στον ώμο της και σηκώνεται. «Ανακουφίστηκα. Πάμε στο Pinkberry και μπορούμε να χωρίσουμε τρώγοντας γλυκό».

Απεχθάνομαι το παγωτό. Απεχθάνομαι το γιαούρτι.

Και κυρίως απεχθάνομαι το γιαούρτι που υποκρίνεται ότι είναι παγωτό.

Αλλά ανάθεμά με αν δεν πάρω το λάπτοπ και τα κλειδιά μου και δεν την ακολουθήσω οπουδήποτε είναι πρόθυμη να με οδηγήσει.

• • •

«Πώς γίνεται να ζεις στο Λος Άντζελες από τα δεκατέσσερα και να μην έχεις έρθει ποτέ στο Pinkberry;» Ακουγεται σχεδόν προσβεβλημένη. Γυρίζει από την άλλη για να περιεργαστεί πάλι την ποικιλία συνοδευτικών. «Τουλάχιστον έχεις ακουστά τα Starbucks;»

Γελάω και δείχνω τα αρκουδάκια ζελεδάκια. Ο υπάλληλος βάζει μια κουταλιά στο κύπελλό μου. «Ζω στα Starbucks. Είμαι συγγραφέας και είναι υποχρεωτικό».

Στέκεται μπροστά μου στην ουρά για το ταμείο και κοιτάζει αηδιασμένη το κύπελλό μου.

«Θεέ μου», λέει. «Δεν γίνεται να έρθεις στο Pinkberry και να φας μόνο τα συνοδευτικά». Με κοιτάζει σαν να σκότωσα ένα γατάκι. «Είσαι στ' αλήθεια άνθρωπος;»

Κάνω μια γκριμάτσα και τη σκουντάω στον ώμο για να